

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: s., IČ: X
sídlem X

zastoupena Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem
sídlem Bykoš 41, 267 01 Králův Dvůr - Bykoš

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019, č. j. JMK 57731/2019, sp. zn. S-JMK 54098/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019, č. j. JMK 57731/2019, sp. zn. S-JMK

54098/2019/OD/VW, vypravené téhož dne (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 3. 2019, č. j. MUPO-11776/2019/RA/SIF, sp. zn. SZ MUPO 9517/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. X, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 31. 8. 2017 v 19:26 hod. na komunikaci II/395, před domem č. p. 290 na ul. Vídeňská v obci Pohořelice, ve směru do centra, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, nezjištěný řidič jel výše uvedeným vozidlem rychlostí 65 km/h (po odečtu možné odchylky měření ± 3 km/h), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 15 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. K odvolacím námitkám dále uvedl, že gramatické nedostatky nemají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Za podstatné žalovaný označil skutečnost, že prvostupňový orgán dostatečně reagoval na vyjádření žalobkyně k podkladům pro rozhodnutí.
5. Ve vztahu k namítané podjatosti poté žalovaný doplnil, že řízení o související stížnosti žalobkyně není integrální součástí řízení o přestupku, protože tak nelze z jejího vyřízení dovozovat, kdo je oprávněnou úřední osobou. Kromě toho žalovaný poukázal na obsah spisové dokumentace, že které spolehlivě vyplývá, jaký rychloměr byl k měření rychlosti vozidla použit, včetně toho, že bylo měření prováděno za účelem zvyšování bezpečnosti silničního provozu.
6. Co se týče oprávnění obecní policie, ta je podle žalovaného jiným správním orgánem, který je podle zákona povinen oznámit příslušnému úřadu podezření na spáchání přestupku. Stejně tak byly podle žalovaného dodrženy podmínky pro měření rychlosti obecní policií, a to včetně zveřejnění dané informace na internetových stránkách města Pohořelice.
7. Pokud se pak jedná o stížnosti žalobkyně ohledně nezaslání kopie správního spisu elektronickou cestou, žalovaný poukázal na jejich vyřízení a právní úpravu nahlížení do správního spisu, včetně možnosti žalobkyně seznámit se s kompletními podklady pro rozhodnutí během provádění dokazování mimo ústní jednání.

8. Žalovaný je dále toho názoru, že prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonnými podmínkami pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Stejně tak byla řádně zdůvodněna výše pokuty, která byla uložena na samotné spodní hranici zákonného rozpětí.

III. Žaloba

9. Žalobkyně předně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Konkrétně argumentovala tím, že ve výroku rozhodnutí o přestupku je posuzována spolehlivost použitého měřicího zařízení, aniž by bylo zřejmé, podle jaké právní úpravy bylo v tomto ohledu postupováno. Jedná se však o okolnost, na základě které byla podle návaznosti na předcházející část výroku posuzována vina žalobkyně. Žalovaný pak danou odvolací námitku zcela ignoroval. Kromě toho žalobkyně poukázala na nesrozumitelné pasáže prvostupňového rozhodnutí, na což žalovaný reagoval pouze tím, že se jedná o gramatické chyby, které nemají na nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku žádný vliv. Sám žalovaný ostatně podle žalobkyně ve svých podáních uváděl zmatečné výroky, když například v rozporu s obsahem odporu žalobkyně a její právní povahou uvedl, že nemá pobírat dávky pomoci v hmotné nouzi.
10. V této souvislosti žalobkyně podala na X stížnost a uplatnila v řízení námitku podjatosti, neboť nelze podle jejího názoru tolerovat natolik nízkou kvalitu rozhodnutí či jiných písemností úřední povahy. Ve vztahu k vyřízení svých stížností a námitky podjatosti všech úředních osob prvostupňového orgánu pak žalobkyně doplnila, že žalovaný ve svém sdělení evidovaným pod č. j. JMK 21134/2019 uvedl nesprávné označení správního orgánu a úředních osob, tedy skutečnosti, které nesouvisí s projednávanou věcí.
11. O námitce podjatosti žalobkyně dále rozhodl tajemník příslušného úřadu, přestože byla namítána rovněž jeho podjatost. Kromě toho postupoval při vyřízení stížnosti na oprávněnou úřední osobu rozporuplným způsobem tak, že nejprve argumentaci žalobkyně přisvědčil, ale následně její stížnost označil za nedůvodnou. Tvrzení žalovaného, že se v jeho případě nejedná o oprávněnou úřední osobou, pak vyvrátil svým postupem sám tajemník daného úřadu, neboť v přípisu ze dne 13. 3. 2019 uváděl konkrétní informace o řízení. Z toho důvodu ho nelze považovat za osobu, která je o námitce podjatosti oprávněna rozhodovat, což žalovaný nezohlednil.
12. Kromě toho žalobkyně namítala, že žalovaný na její námitku týkající se nejasností ohledně použitého typu rychloměru reagoval způsobem, ze kterého není zřejmé, jakým zařízením měla být rychlost změřena, neboť je rychloměr RAMER 10T mobilním zařízením, a nikoliv stacionárním radarem. Jednalo se proto pravděpodobně v rozporu s ověřovacím listem o rychloměr RAMER 10P, což ostatně uvedl také prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
13. Stejně tak žalobkyně považovala za nezákonnou výzvu k úhradě částky provozovateli vozidla, neboť v ní nebylo v souladu s ustálenou judikaturou řádně vymezeno místo spáchání přestupku. Žalobkyně během správního řízení poukazovala rovněž na jiná přestupková řízení, ve kterých bylo obdobné vymezení považováno za nedostatečné, což mělo být v souladu se zásadou legitimního očekávání zohledněno. Žalovaný danou námitku řádně nevypořádal, neboť pouze poukázal na skutečnost, že ve výroku

rozhodnutí o přestupku je místo jeho spáchání přesně vymezeno. Stejně tak žalovaný rezignoval na vypořádání námitky ohledně toho, že prvostupňový orgán neučinil nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče, a to například zasláním výzvy k podání vysvětlení.

14. Závěrem žalobkyně namítala, že nebylo ze strany správních orgánů řádně reagováno na její žádost o poskytnutí kopie spisu v režimu nahlížení do správního spisu jakožto jednoho ze základních procesních práv obviněného z přestupku. Na pouhé vyrozumění podala žalobkyně z právní opatrnosti odvolání, o kterém nebylo nijak rozhodnuto, resp. nebylo nejspíše vůbec postoupeno odvolacímu správnímu orgánu. Stejně tak prvostupňový orgán nijak nereagoval na žádosti žalobkyně o informace o stavu řízení ze dne 24. 9. 2018, ze dne 13. 3. 2019 a ze dne 20. 3. 2019.
15. V této souvislosti neměl být žalobce informován o tom, že do správního spisu byly založeny další podklady až poté, co byl dne 12. 9. 2018 vyzván k tomu, aby se ve lhůtě seznámil s podklady pro rozhodnutí. Konkrétně se jedná o listinu s připojenou šablonou měření, která byla do spisu založena dne 28. 2. 2019. Současně žalobkyně namítala, že jí mělo být umožněno dálkové nahlížení do správního spisu, a to v souladu se žalobkyní uváděným metodickým pokynem.
16. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, popř. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobkyně navrhla, aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že prvostupňový orgán nerozhodoval o spolehlivosti rychloměru, ale pouze poukázal na jeho platné ověření. Dílčí chyby v psaní poté nezpůsobují nesrozumitelnost rozhodnutí. Ve vztahu k posouzení námitky podjatosti žalovaný odkázal na obsah souvisejících rozhodnutí, přičemž doplnil, že dotčená právní úprava počítá pouze s možnou podjatostí osob bezprostředně se podílejících na výkonu pravomoci správního orgánu, což není případ tajemníka nebo starosty.
18. Pokud se jedná o namítané nejasnosti ohledně použitého typu rychloměru, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně uvedl, že vymezení místa spáchání přestupku bylo v oznámení o zahájení řízení (pozn. soudu: řízení bylo zahájeno příkazem) jednoznačně vymezeno, čímž byla procesní práva žalobkyně zachována. Co se pak týče námitky neučinění nezbytných kroků za účelem zjištění totožnosti řidiče, žalobkyně na příslušnou výzvu nijak nereagovala a prvostupňový orgán jinými indiciemi nedisponoval.
19. Stejně tak žalovaný nepovažoval za pochybení, pokud byla žádost žalobkyně o pořízení kopie správního spisu vyřízena vyrozuměním. Samotné podání odvolání proti vyrozumění z procesní opatrnosti neznamená, že o něm bude rozhodováno. Dotčené námitky pak byly prvostupňovým orgánem vypořádány v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Právo nahlížet do spisu je podle žalovaného spojeno s právem na pořízení kopie jeho součástí. Žalobkyně měla možnost seznámit se s kompletními

podklady pro rozhodnutí dne 21. 3. 2019, čehož nevyužila, ačkoliv byla o provádění dokazování mimo ústní jednání řádně a včas vyrozuměna.

20. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika

21. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, ve které předně zopakovala, že spolehlivost měřicího zařízení byla prvostupňovým orgánem ve výroku posuzována jako součást předmětu řízení. Podle žalované však mají úvahy o případné spolehlivosti místo až v rámci odůvodnění rozhodnutí. Kromě toho žalobkyně nenamítala výskyt gramatických chyb, ale nesrozumitelnost rozhodnutí.
22. Ve vztahu k námitce podjatosti pak žalobkyně zopakovala, že tajemník městského úřadu nebyl oprávněn posuzovat důvodnost dané námítky, neboť směřovala rovněž proti jeho osobě. Kromě toho tajemník nejprve pochybení oprávněné úřední osobu konstatoval, ale následně námitku podjatosti označil za nedůvodnou. Žalovaný na dané skutečnosti řádně nezareagoval.
23. Stejně tak žalobkyně setrvala na svém tvrzení, že nebylo ve správním řízení vyjasněno, jakým rychloměrem byla rychlost jízdy vozidla změřena. Sám prvostupňový orgán se v odůvodnění rozhodnutí o přestupku zmiňuje jak o rychloměru typu RAMER 10T, tak RAMER 10P, přestože jeden z nich je stacionárním a druhý naopak mobilním rychloměrem, což vyplývá také z internetových stránek výrobce. Žalovaný nicméně tuto námitku přezkoumatelně nevypořádal.
24. Žalobkyně následně odmítla závěr žalovaného, že ke zhojení nedostatečného vymezení místa spáchání skutku ve výzvě k úhradě určené částky došlo zpřesněním předmětu řízení v rámci rozhodnutí o přestupku. V daném případě je výzva úkonem před zahájením řízení, přičemž mají její nedostatky vliv na procesní postavení žalobkyně jako provozovatele vozidla, vůči které bylo řízení zahájeno pro jinak vymezený skutek.
25. Kromě toho prvostupňový orgán nerespektoval základní zásady správního řízení, když žádost žalobkyně o poskytnutí informace o stavu řízení vyřídil pouhým vyrozuměním. O možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí během dokazování mimo ústní jednání, které byly navíc krátce předtím doplňovány, pak nebyla žalobkyně řádně poučena.
26. Z uvedených důvodů žalobkyně na podané žalobě setrvala.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

27. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku (včetně výstupní fotodokumentace z rychloměru), výpis karty vozidla RZ: X, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru RAMER 10T, prohlášení výrobce rychloměru o shodě rychloměru s požadavky a ustanoveními dotčených předpisů a písemný souhlas PČR ohledně měření rychlosti vozidel obecní policií ve městě Pohořelice ze dne 9. 1. 2009, a to mimo jiné na ulici Vídeňská (dále jen „Souhlas s měřením rychlosti PČR“).
28. Na základě těchto podkladů byla žalobkyni jako provozovateli vozidla dne 9. 10. 2017 zaslána výzva k úhradě určené částky ve výši 500 Kč anebo sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče. Jelikož žalobkyně na výzvu ve lhůtě nereagovala, bylo vydáno

- usnesení prvostupňového orgánu ze dne 27. 7. 2018, kterým bylo rozhodnuto o odložení podezření na spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla.
29. Následně byl vydán příkaz ze dne 27. 7. 2018, proti kterému podala žalobkyně odpor. V této souvislosti bylo žalobkyni doručeno poučení o možnosti nahlížet do správního spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí ze dne 12. 9. 2018. Žalobkyně pak prvostupňovému orgánu zaslala žádost o pořízení kopie správního spisu a o jeho zaslání do datové schránky ze dne 13. 9. 2018. Na danou žádost bylo reagováno vyrozuměním prvostupňového orgánu ze dne 19. 9. 2018, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že správní orgán nepořizuje a nezasílá kopii správního spisu, neboť právo na pořízení kopií jednotlivých součástí spisové dokumentace je spojeno s právem nahlížet do spisu, což lze učinit osobně u prvostupňového správního orgánu.
30. Žalobkyně poté zaslala prvostupňovému orgánu další žádost o informace o stavu řízení ze dne 24. 9. 2018, jehož součástí bylo rovněž nesouhlasné stanovisko ohledně nevyhovění předcházející žádosti o poskytnutí kopie správního spisu jejich zasláním do datové schránky. Současně žalobkyně zaslala dne 25. 9. 2018 písemnost označenou jako odvolání, kterým brojila proti vyrozumění prvostupňového orgánu ze dne 19. 9. 2018.
31. Kromě dalšího vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ze dne 25. 9. 2018 byl do správního spisu dále připojen protokol o založení záznamu přestupku (včetně použití kontrolní šablony) ze dne 28. 2. 2019. Žalobkyně byla následně vyrozuměna přípisem ze dne 1. 3. 2019 o provádění dokazování mimo ústní jednání, jehož součástí bylo rovněž poučení o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k jejich obsahu.
32. Žalobkyně poté zaslala dne 5. 3., 6. 3., 7. 3. a 11. 3. 2019 prvostupňovému orgánu sérii návrhů na doplnění dokazování a vyjádření k průběhu řízení. Konkrétně žalobkyně navrhovala opatření fotografie automatického technického prostředku, včetně jejího porovnání s fotografií rychloměru RAMET 10T umístěnou na internetových stránkách výrobce. Současně navrhla provedení důkazu výstupem ze systému JDVM za účelem statistického vyhodnocení nehodovosti v místě spáchání přestupku, a to ve vztahu ke splnění podmínek pro měření rychlosti obecní policií. Kromě toho žalobkyně namítala, že Městská policie Pohořelice nebyla oprávněna k oznámení přestupku. Dále pak navrhovala provedení důkazu částí odůvodnění příloženého rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017.
33. Prvostupňový správní orgán následně založil do správního spisu mapový podklad a fotografii měřicího zařízení. Žalobkyně poté zaslala prvostupňovému orgánu další sérii vyjádření, a to ze dne 12. 3., 14. 3., 18. 3. a 20. 3. 2019. Jejich prostřednictvím žalobkyně zejména požádala o provedení důkazu nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn.Pl. ÚS 15/16, a poukázala na veřejně dostupnou prezentaci z metodické porady zpracovatelů přestupkové agendy Jihomoravského kraje, podle které není a priori vyloučeno zasílání kopie správního spisu do datové schránky. Současně žalobkyně opakovaně požádala o zaslání kopie protokolu o provedeném dokazování mimo ústní jednání, včetně seznamu oprávněných úředních osob. Stejně tak požádala o sdělení stavu vyřízení jejího odvolání proti vyrozumění ze dne 19. 9. 2018.
34. Následně bylo dne 21. 3. 2019 provedeno dokazování mimo ústní jednání, ke kterému se žalobkyně ani v zastoupení nedostavila. Prvostupňový orgán poté téhož dne vydal

rozhodnutí o přestupku, proti kterému podala žalobkyně odvolání. Jelikož příslušný správní orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

35. K tomu krajský soud dodává, že o námitce (systémové) podjatosti, která byla žalobkyní v průběhu správního řízení uplatněna, byla vedena spisová dokumentace odděleně. Žalobkyně namítala podjatost všech úředních osob prvostupňového orgánu, včetně vedoucího příslušného odboru, tajemníka a starosty obce.
36. Námitka podjatosti byla zamítnuta usnesením tajemníka Městského úřadu Pohořelice ze dne 12. 10. 2018. K odvolání žalobkyně však bylo dané usnesení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2018. Na základě toho bylo vydáno usnesení tajemníka Městského úřadu Pohořelice ze dne 2. 1. 2019, č. j. MUPO-94/2019/KT/BLZ (dále jen „usnesení o námitce podjatosti“), kterým byla námitka podjatosti znovu zamítnuta. Stejně tak bylo zamítnuto následně podané odvolání žalobkyně, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. JMK 21135/2019 (dále jen „rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti“).

VII. Posouzení věci krajským soudem

37. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
38. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
39. Žaloba **není důvodná**.
40. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Z důvodu přehlednosti krajský soud rozdělil vypořádání jednotlivých žalobních námitek do následujících bodů.

A) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

41. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti žalobkyně namítala, že prvostupňový orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku evidentně učinil předmětem řízení otázku spolehlivosti rychloměru, přestože není posuzování daných otázek v jeho kompetenci. Žalovaný však tuto okolnost ignoroval. Stejně tak podle názoru žalobkyně dostatečně nevypořádal namítanou nesrozumitelnost rozhodnutí o přestupku, ve které je řada sémantických a syntaktických nedostatků. Ostatně také napadené rozhodnutí obsahuje znaky zmatečného postupu, když odkazuje na informace, které ze správního spisu nevyplynou. Závěrem pak žalobkyně poznamenala, že oprávněná úřední osoba činila jednotlivá podání v mimořádně nízké kvalitě, což bylo ostatně impulzem pro podání námitek podjatosti.
42. Krajský soud předně uvádí, že k nepřezkoumatelnosti přihlíží z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda byla v žalobě namítána. Pakliže by bylo rozhodnutí

takovou vadou skutečně zatíženo, mělo by to za následek omezení přezkumu správnosti a zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť by krajský soud nemusel žalobní námitky věcně vypořádávat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

43. Pokud se jedná o pojmové vymezení, může být v souladu s ustálenou judikaturou rozhodnutí správního orgánu považováno za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
44. Co se týče namítaného posuzování spolehlivosti rychloměru v rámci výroku rozhodnutí o přestupku, nejedná se podle názoru zdejšího soudu o vadu mající za následek nesrozumitelnost rozhodnutí. Krajský soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že není standardním postupem, aby bylo ve výrokové části rozhodnutí o přestupku poukazováno na parametry či náležitosti měřícího zařízení, neboť je za tímto účelem vyhrazeno odůvodnění rozhodnutí, které obsahuje jeho nosné důvody a úvahy správního orgánu. Na druhou stranu je vhodné doplnit, že prvostupňový orgán sice poukazoval na spolehlivost rychloměru, ale toliko s odkazem na jeho platné ověření. Nejednalo se tedy z jeho strany o vlastní a svoji povahou odborné posouzení spolehlivosti.
45. Žalovaný se pak v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nezabýval dílčí námitkou žalobkyně ohledně nepřípustného posuzování spolehlivosti rychloměru, kterou považovala mimo jiné za důvod nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Na druhou stranu je nutné zohlednit skutečnost, že žalobkyně podala ve věci rozsáhlé odvolání, ve které ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti argumentovala nejen výše uvedeným pochybením, ale zejména sémantickými a syntaktickými nedostatky rozhodnutí o přestupku, na které se žalovaný s odkazem na dotčenou právní úpravu a judikaturu zaměřil.
46. K tomu je vhodné doplnit, že není povinností správních orgánů v rámci odůvodnění rozhodnutí vypořádat každou dílčí námitku účastníka řízení v podobě a pořadí, v jakém byla uplatněna. Podstatné je zejména to, že správní orgány v rámci odůvodnění formulují v kontextu skutkových okolností případu logicky provázané úvahy, které pokryjí hlavní body žalobní argumentace. Obdobným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: „*Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.*“
47. Ačkoliv krajský soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že kvalita a rozsah vypořádání daných odvolacích námitek jsou v rámci napadeného rozhodnutí z hlediska podrobnosti hraniční, má zároveň za to, že z hlediska minimálních požadavků na přezkoumatelnost ob stojí. V této souvislosti krajský soud zohlednil rovněž okolnost, že namítané vymezení pouhého odkazu na ověřovací list rychloměru ve výrokové

části rozhodnutí o přestupku nemůže být samo o sobě vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí.

48. Pokud se pak jedná o sémantické a syntaktické nepřesnosti prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný obecně označil za gramatické nedostatky, nejsou podle názoru zdejšího soudu takové četnosti či intenzity, že by měly za následek nesrozumitelnost rozhodnutí spočívající v tom, že by nebylo zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Přestože výskyt jazykových či stylistických nedostatků rozhodně snižuje kvalitu rozhodnutí ve věci a může do určité míry svědčit o laxním přístupu či nedostatečné pozornosti oprávněné úřední osoby při vyhotovení rozhodnutí, nemá za následek jeho nepřezkoumatelnost.
49. Obdobným způsobem lze argumentovat ve vztahu k odůvodnění napadeného rozhodnutí, které skutečně v rozporu s podaným odporem a právní povahou žalobkyně obsahuje informace o tom, že nepobírá dávky pomoci v hmotné nouzi. V kontextu zbytku odůvodnění se však nepochybně jedná o zřejmou nesprávnost ve smyslu ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě které nelze dovozovat nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí, ze kterého je jinak jednoznačně zřejmé, o čem a jak bylo žalovaným rozhodováno.
50. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že výše uvedenou argumentaci lze přiměřeně vztáhnout rovněž na v jiné části žaloby namítané pochybení žalovaného, který měl v rámci sdělení k žádosti o přešetření způsobu vyřízení stížnosti žalobkyně ze dne 8. 2. 2019 (vazba na vyřízení námítky podjatosti), uvést nesprávné označení nejen správního orgánu „Městský úřad Slavkov u Brna“, ale také úředních osob.
51. Také v tomto případě se jedná o zjevnou, byť opakovanou nesprávnost, neboť záhy je v textu výslovně uvedeno označení Městského úřadu Pohořelice, resp. jeho tajemníka, proti kterému stížnost směřovala. Podle názoru zdejšího soudu nelze navíc opomenout, že daný přípis není rozhodnutím, přičemž argumentace žalovaného se vztahovala k námítce podjatosti, o které bylo samostatně rozhodnuto. Přestože tedy dané sdělení nepochybně obsahuje pasáže z jiného přípisu obdobného charakteru, což je opět dáno nepozorností dotčené úřední osoby žalovaného, nelze z toho dovozovat natolik intenzivní vadu či zásah do procesních práv žalobkyně jako obviněné z přestupku, který by měl za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

B) Námitka podjatosti

52. Žalobkyně dále argumentovala tím, že námitka podjatosti byla posuzována tajemníkem Městského úřadu Pohořelice, přestože jeho nepodjatost byla rovněž zpochybněna. Kromě toho tajemník sice na jednu stranu vytkl oprávněné úřední osobě nedostatky při zpracování jednotlivých písemností, ale následně námitku podjatosti jako nedůvodnou zamítl. Z poskytnutí informace o stavu řízení ze dne 13. 3. 2019 poté vyplývá, že tajemník byl detailně obeznámen o stavu a průběhu správního řízení, což z něj de facto činí oprávněnou úřední osobu, jejíž podjatost může být důvodně namítána.
53. Podle ust. § 15 odst. 1 správního řádu platí, že: „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně

předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“

54. V druhém odstavci citovaného ustanovení je dále stanoveno, že: *„Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“*
55. V této souvislosti krajský soud předně uvádí, že žalobkyně v rámci svého podání ze dne 27. 9. 2018 vznesla námitku podjatosti všech úředních osob prvostupňového správního orgánu, včetně tajemníka a starosty obce. V tomto směru v zásadě argumentovala toliko nízkou jazykovou a stylistickou úrovní vypravovaných písemností a rozhodnutí ze strany oprávněné úřední osoby X, popř. také jeho postupem při vyřizování žádosti o pořízení kopie správního spisu.
56. Pokud tedy zdejší soud odhlédne od skutečnosti, že nedostatek preciznosti při vypracování jednotlivých písemností či rozdílný výklad ustanovení o řízení před správním orgánem nejsou samy o sobě projevem podjatosti oprávněné úřední osoby, nelze úspěšně namítat ani podjatost všech osob působících u daného správního orgánu či stojících v čele územně samosprávného celku, a to pouze na základě spekulativního a ničím nepodloženého tvrzení, že oprávněnou úřední osobu ve vztahu k vedení dotčeného přestupového řízení úkolují. Tvrzené administrativně-technické vady zasílaných písemností ani zaujatý výklad právního předpisu nejsou znakem vztahu úřední osoby k projednávané věci či k účastníkům a jejich zástupcům.
57. Ačkoliv krajský soud nezpochybňuje, že v některých případech lze uvažovat o tzv. systémové podjatosti, zároveň zdůrazňuje, že tuto nelze a priori dovozovat pouze z toho, že jsou v rámci správního orgánu dány v souladu s dotčenou právní úpravou vztahy nadřízenosti a podřízenosti, popř. s odkazem na skutečnost, že si účastník řízení není schopen vysvětlit z jeho pohledu nesprávný či nedostatečný postup oprávněné úřední osoby jiným způsobem.
58. V tomto směru lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34: *„V případě systémové podjatosti úředních osob územních samosprávných celků jde typicky o situaci, kdy úřední osoby coby zaměstnanci těchto celků rozhodují v přenesené působnosti v řízeních, jejichž předmětem jsou zájmy tohoto celku, a systémové riziko plyne z institucionálního uspořádání a povahy právních vztahů mezi územním samosprávným celkem a jeho úředníky...Podle Nejvyššího správního soudu však není důvodu pojem systémové podjatosti vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je prima facie zjevné, že obsahem této námítky není právě ono systémové riziko podjatosti. Jak již Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, námitku podjatosti je navíc třeba hodnotit nikoliv čistě formálně, ale taktéž materiálně.“*
59. Z toho důvodu se krajský soud neztotožňuje se závěrem žalobkyně, podle kterého nebyl tajemník Městského úřadu Pohořelice oprávněn o námitce podjatosti rozhodnout proto, že byla vůči němu rovněž uplatněna. Ne každé podání účastníka řízení označené jako (systémová) námitka podjatosti má totiž za následek vyloučení kompetence představeného či služebně nadřízeného oprávněné úřední osoby, aby o

její podjatosti v souladu se zákonem rozhodoval (ust. § 14 odst. 3 věty poslední správního řádu).

60. Stejně tak dává krajský soud žalovanému za pravdu v tom, že námitka podjatosti se na tajemníka Městského úřadu Pohořelice nemohla vztahovat ani ve smyslu ust. § 15 odst. 1 správního řádu, protože nebyl ve vztahu k přestupkovému řízení osobou bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu.
61. K tomu zdejší soud dodává, že ani pouhou výtku podřízené úřední osobě ohledně vyhotovování písemností či vlastní znalost stavu a průběhu řízení ve vazbě na rozhodování o stížnosti a námitce podjatosti, nelze považovat za okolnosti, které by z tajemníka Městského úřadu Pohořelice činily osobu bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, tedy na rozhodování o přestupku, jak bylo žalobkyní argumentováno.

C) Použité měřicí zařízení

62. Podle názoru žalobkyně nebylo v řízení dostatečně objasněno, jaké měřicí zařízení bylo použito. Prvostupňový orgán ostatně sám používá jak označení RAMER 10P, tak RAMER 10T, přestože se jedná o jiné typy rychloměru. Podle názoru žalobkyně je stacionární měřicí zařízení umístěné v místě spáchání přestupku odlišné od rychloměru typu RAMER 10T, který je v ověřovacím listu označen. Těmito otázkami se však žalovaný dostatečně nezabýval.
63. Krajský soud předně uvádí, že ve správním spisu se v této souvislosti nachází v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru RAMER 10T, jehož výrobní číslo je shodně uvedeno rovněž v oznámení přestupku. Na základě návrhu žalobkyně pak byla ze strany prvostupňového orgánu opatřena rovněž fotografie měřicího zařízení, které je napevno umístěno ve skříni v místě spáchání přestupku. Tvrzení žalobkyně, že daný typ rychloměru je využíván jako mobilní zařízení, samo o sobě neznamená, že nemůže být v jiném technickém provedení používáno v automatizovaném režimu, o čemž ostatně svědčí také ověřovací list rychloměru, ve kterém jsou mimo jiné uvedena výrobní čísla dvou schválených skříní, přičemž jedna z nich se nachází právě v místě spáchání přestupku na ulici Vídeňská.
64. Ve vztahu k uvádění označení RAMER 10P (měřicí blok RAMER 10T) krajský soud dodává, že se nejedná o jiný typ rychloměru. Ačkoliv je možné dát žalobkyni za pravdu v tom, že prvostupňový orgán měl následně používání výše uvedeného označení blíže objasnit, pouze jím reflektoval skutečnost, že rychloměr RAMER 10T může být technicky umístěn do skříně a používán rovněž jako stacionární typ měřicího zařízení, a to pod označením RAMER 10P.
65. V této souvislosti lze poukázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 73 A 75/2017 – 83, ve kterém bylo uvedeno, že: „Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že deliktní jednání řidiče předmětného vozidla bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem RAMER 10T, který sice je v základu přenosný, ale jeho trvalým umístěním do skříně na sloupu se z něj stane rychloměr stacionární, tj. odpovídající označení RAMER 10P, o čemž svědčí i skutečnost, že v ověřovacím listu k předmětnému rychloměru je jako „výrobní čísla schválených skříní“ uvedeno „16/0017 ul. ...“

66. Za podstatnou lze navíc považovat skutečnost, že měření proběhlo automatizovaným měřicím zařízením, které je v místě spáchání přestupku pevně umístěno, což bylo v řízení spolehlivě prokázáno (jeho fotografie je založena ve správním spisu). Žalobkyně pak v žalobě nebrojila proti správnosti provedeného měření rychlosti, přičemž ani krajský soud v tomto směru neshledal důvodných pochybností, neboť vozidlo je na výstupní fotodokumentaci v podstatě vzorově zachyceno, o čemž svědčí také šablona, která byla za tímto účelem použita.
67. K okolnostem provedeného měření rychlosti, včetně opatřených podkladů, se prvostupňový orgán podrobně vyjadřoval jak v rámci provádění důkazů mimo ústní jednání, tak v odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Přestože pak správní řízení tvoří jeden provázaný celek, což znamená, že žalovaný v zásadě nemusí již uvedenou argumentaci prvostupňového orgánu podrobně rekapitulovat či opakovat, měl podle názoru zdejšího soudu věnovat zvýšenou pozornost namítanému rozporu v označení použitého rychloměru a neomezit se na pouhé zdůraznění souladu jednotlivých podkladů. Na druhou stranu krajský soud opětovně zdůrazňuje, že žalobkyně v zásadě nezpochybnila správnost ani režim provedeného měření rychlosti, což je pro posouzení viny stěžejní, ale pouze mylně vycházela ze zdánlivé neslučitelnosti označení použitého rychloměru.

D) Nezákonnost výzvy k úhradě určené částky

68. V této souvislosti žalobkyně namítala, že vymezení místa spáchání přestupku bylo ve výzvě k úhradě určené částky provedeno nedostatečným způsobem, což v jiném řízení vedeném u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje mělo za následek vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Jedná se tak o analogickou situaci, ke které mělo být na základě zásady legitimního očekávání přihlédnuto. Žalovaný však na tuto okolnost reagoval pouze tím, že ve výroku rozhodnutí o přestupku je místo jeho spáchání přesně vymezeno.
69. Zdejší soud předně uvádí, že žalobkyní odkazované rozhodnutí jiného správního orgánu nebylo k žalobě přiloženo, pročez tak nejsou známy všechny okolnosti, za kterých bylo dané řízení zastaveno. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud dodává, že nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku se mělo týkat pouze výzvy k úhradě určené částky, která je úkonem před zahájením řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla a nemá tedy v tomto směru vliv na posuzování totožnosti skutku, která musí být po vzoru trestněprávní doktríny zachována po celou dobu řízení, tedy od jeho zahájení až do vydání rozhodnutí ve věci.
70. V nyní projednávaném případě bylo řízení zahájeno příkazem ze dne 27. 7. 2018 (doručeného dne), ve kterém je místo spáchání přestupku vymezeno jako „dne 31. 8. 2017 v 19:26 hod. na komunikaci II/395, před bytovým domem č. p. 290 na ul. Vídeňská v obci Pohořelice, směr centrum,...“. Stejným způsobem je pak místo spáchání přestupku vymezeno také v prvostupňovém rozhodnutí, což považuje zdejší soud za zcela dostatečné označení, které je ve vztahu k jiným přestupkovým jednáním nezaměnitelné.
71. Kromě toho je nutné reflektovat účel úkonu spočívajícího ve výzvě provozovatele vozidla, která mu vedle úhrady určené částky umožňuje označit řidiče vozidla, který se jím dopustil jednání majícího znaky přestupku. V této souvislosti je pak podstatné,

aby byly ve výzvě uvedeny takové informace, které provozovateli vozidla objektivně umožní určit, kdo v danou dobu vozidlo řídil, resp. jaké osobě bylo z jeho strany svěřeno. Z podstaty věci je tak stěžejní zejména přesný časový údaj, který byl ve výzvě spolu s označením obce a ulice uveden.

72. Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud například v rozsudku ze dne 29. 1. 2018, č. j. 29 A 225/2017 – 56: *„Z účelu této výzvy je navíc zřejmé, že požadavky na specifikaci skutku v ní jsou nižší než u výroku rozhodnutí o správním deliktu. Jejím účelem je totiž konkretizovat skutek do té míry, aby měl provozovatel vozidla možnost jednoznačně označit osobu, které vozidlo v daném čase svěřil. Rozhodující je proto především doba spáchání přestupku. Byť může místo spáchání přestupku hrát pro tyto účely určitou roli, obecnější vymezení bude zpravidla zcela postačující. Svěřil-li žalobce vozidlo na určitou dobu určité osobě, je zcela lhostejné, na kterém úseku ulice Žerotínovo nábřeží v obci Židlochovice jej tato osoba dne 26. 10. 2014 v 12:56 hodin řídila. Na možnost označení této osoby to s ohledem na přesný čas spáchání přestupku nemůže mít žádný vliv.“*
73. Obecnější vymezení místa spáchání přestupku toliko ve výzvě k úhradě určené částky nebo sdělení údajů umožňujících zjištění totožnosti řidiče vozidla proto nemá podle názoru zdejšího soudu za následek nezákonnost zahájení přestupkového řízení a nemůže tedy vést ani ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Lze se proto ztotožnit sice se stručným, ale věcně správným závěrem žalovaného, že určující je dostatečné vymezení místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, a to v návaznosti na příkaz či oznámení, kterým bylo řízení zahájeno.
74. Co se pak týče namítaného neučinění dostatečných kroků za účelem zjištění řidiče vozidla, krajský soud se s argumentací žalobkyně neztotožňuje. Pokud údaje o jeho totožnosti disponovala, nic ji nebránilo v tom, aby je prvostupňového orgánu na řádně doručenou a zákonem předvídanou výzvu ve lhůtě sdělila, což neučinila. Její pasivitu nelze klást k tíži správního orgánu, pakliže neměl na základě policejní dokumentace k dispozici žádné další indicie, které by mu umožnily řidiče vozidla identifikovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46).
75. Učinění výzvy adresované provozovateli vozidla a související pasivita žalobkyně, která vedla k odložení podezření na spáchání přestupku neznámým řidičem vozidla, jsou pak okolnosti, které byly vymezeny v odůvodnění nejen prvostupňového, ale také napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, absence jakýchkoliv dalších indicií bezprostředně vyplývá z obsahu spisové dokumentace, což ostatně žalobkyně kromě obecného poukazu na institut podání vysvětlení nijak nepochybnila.

E) Procesní pochybení a porušení práv obviněného z přestupku

76. Závěrem žaloby žalobkyně namítala, že nebylo na všechny její žádosti a návrhy během správního řízení řádně reagováno. Stejně tak neměla možnost seznámit se s kompletními podklady pro rozhodnutí, neboť byl správní spis doplňován poté, co byla poučena ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Prvostupňový správní orgán ji navíc k žádosti nepořídil a nezaslal do datové schránky kopii správního spisu či jeho součástí, což je v rozporu s právem obviněného z přestupku nahlížet do spisu.
77. Krajský soud předně uvádí, že žalobkyně během řízení před prvostupňovým orgánem učinila celou řadu procesních podání, jejichž obsahem byly nejen návrhy na provedení důkazů, ale také často se opakující žádosti o poskytnutí informace o stavu řízení či

připomínky ohledně práva nahlížet do správního spisu tzv. dálkovým způsobem. Pokud se jedná o žalobkyní podané odvolání, které nemělo být vyřízeno, nelze opomenout, že bylo podáno proti pouhému sdělení ze dne 19. 9. 2018, které není rozhodnutím, přičemž v něm bylo stejně jako ve vyrozumění ze dne 25. 9. 2018 vyjádřeno stanovisko dotčeného správního orgánu k žalobkyní požadovanému pořízení a zaslání kopie spisové dokumentace. Stejně tak bylo dané stanovisko správního orgánu spolu s reakcí na související žádosti či připomínky žalobkyně vymezeno rovněž v protokolu o dokazování mimo ústní jednání ze dne 21. 3. 2019 a v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

78. Jestliže žalobkyně přesto v průběhu celého řízení před prvostupňovým orgánem pokračovala s podáváním obdobných žádostí, aby tak doslova „zahltila“ správní orgán procesními podáními, nespatřuje v tomto postupu krajský soud výkon procesních práv obviněného z přestupku, ale spíše jejich využití za účelem vytvoření procesní vady či pochybení správního orgánu, které jsou pak podrobně namítány jak v odvolacím řízení, tak v žalobě proti napadenému rozhodnutí.
79. Prvostupňový správní orgán poté žalobkyni opakovaně poučoval o tom, že se může seznámit s podklady pro rozhodnutí. Naposledy tak učinil v rámci vyrozumění o provádění dokazování mimo ústní jednání ze dne 1. 3. 2019. Ačkoliv bylo žalobkyni dané vyrozumění řádně a s časovým předstihem řádně doručeno, ke správnímu orgánu se dne 21. 3. 2019 bez omluvy nedostavila a nevyužila tak své právo na seznámení se s obsahem kompletního správního spisu, který již nebyl dále doplňován. Její pasivitu tak nelze ani v tomto případě klást k tíži správního orgánu, který podklady pro rozhodnutí rovněž v reakci na konkrétní návrhy žalobkyně průběžně doplňoval a následně je v souladu se zákonem všechny provedl jako důkazy mimo ústní jednání, o čemž byla žalobkyně řádně vyrozuměna.
80. Stejně tak se zdejší soud neztotožňuje s právním názorem žalobkyně, podle kterého je možno z práva obviněného nahlížet do správního spisu ve smyslu ust. § 38 správního řádu dovozovat bez dalšího povinnost správního orgánu pořizovat kopie kompletní spisové dokumentace či jejich součástí a ty zasílat do datové schránky účastníka řízení.
81. Podle ust. § 38 odst. 1 platí, že: *„Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce.“* Ve čtvrtém odstavci daného ustanovení je dále uvedeno, že: *„S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.“*
82. Postup prvostupňového orgánu, který nevyhověl žádosti žalobkyně o zaslání kopie správního spisu do datové schránky ze dne 13. 9. 2018 (popř. následně podaným žádostem či námitkám obdobného charakteru) nemá za následek znemožnění práva nahlížet do správního spisu podle výše citovaného ustanovení zákona. Podstatou nahlížení do spisu je umožnit účastníkovi řízení či jiné oprávněné osobě získat informace o stavu a průběhu řízení, a to zejména za účelem vyjádření se k jednotlivým podkladům pro rozhodnutí, učinění návrhů na doplnění dokazování nebo zaujetí určité procesní strategie apod. Žalobkyni však nic nebránilo v tom, aby se za účelem realizace svých procesních práv k prvostupňovému správnímu orgánu sama nebo v zastoupení dostavila, o čemž byla opakovaně poučena.

83. Předně krajský soud uvádí, že dotčená právní úprava nahlížení do spisu nestanovuje povinnost správních orgánů zasílat kopie spisové dokumentace účastníkovi řízení do datové schránky nebo na elektronickou adresu. V tomto je pak nutné rozlišovat režim a podmínky pro pořizování a zasílání kopií dotčených písemností či podkladů v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to také ve vztahu k účastníkům správního řízení.
84. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78: *„Nahlížení účastníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb.), z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.“*
85. Na tom nic nemůže změnit ani ve správní řízení použitý odkaz na právní úpravu obsaženou v ust. § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, která upravuje toliko podmínky doručování úředních písemností do datové schránky, aniž by vymezovala tzv. právo na dálkové nahlížení do správního spisu, na které bylo žalobkyní poukazováno. Stejně tak neměl postup správního orgánu za následek, že by se žalobkyně objektivně nemohla seznámit se stavem a průběhem správního řízení, včetně souvisejícího uplatnění práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k jejich obsahu.
86. Obdobný závěr vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018 - 37, ve které bylo uvedeno, že: *„Správní řád nespojuje právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s povinností správního orgánu zaslat kopie vybraných dokumentů správního spisu účastníku řízení na e-mailovou adresu. Pakliže tak činil sám stěžovatel, jedná se pouze o jeho svobodné rozhodnutí, zda využije svého práva nahlédnout do správního spisu dle § 38 správního řádu, či nikoliv. Tím, že správní orgán stěžovateli požadované listiny na e-mailovou adresu nezaslal, nemohl bez dalšího porušit jeho právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.“*

VIII. Závěr a náklady řízení

87. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
88. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. dubna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.